

hvor mange af dem har egentlig Raad til det? Kan nu Sveriges Befolkning leve ved det halve eller maaske under Halvdelen af det Kvantum Fedtstoffer, vi faar, skulde den danske Mand saa ikke ogsaa kunne gøre det? Og vil det da være utænkeligt, at en hel Del vil spare Kort sammen og sælge dem til de mere velstillede? Jeg kan derfor slet ikke indse, at hvert Menneske her i Landet netop bør have de 250 g om Ugen; man kan ganske vist uddele det til dem, men om de virkelig faar dem, kan man ikke være sikker paa. Har der ikke fundet Handel Sted f. Eks. med Brødkort, og kan der ikke ske noget lignende her? Jeg synes ikke, at dette Lighedssystem skulde være Grund til, at man ikke kunde supplere sin Ernæring ved at betale det dyre Smør hos Bagerne og paa Restaurationer.

Overfor min Udtalelse om, at der var Grund til, at de daarligt stillede i Samfundet fik Rationen billigt, hvorimod de andre selvfølgelig maatte betale den høje Pris, nævnedes Ministeren, at det er de fleste af Landets Borgere, som har under 3,000 Kr. i Indtægt. Det er jeg fuldstændig klar over, men der kunde muligvis være Grund til at sætte Grænsen en lille Smule højere. Der er mange, som har højere Indtægter, saaledes som det fremgaar af Opgørelserne. Desuden ved jeg ikke, hvorfor Staten skal betale for, at Udlændinge, som opholder sig her i Landet, kan faa billigt Smør, der er maaske nok en Del af dem, som grundet paa deres Velstand svarer en ikke ubetydelig Skat til Staten, men der er ogsaa en Masse Udlændinge, som ikke har nogen Skatteevne og derfor intet udreder til Staten og saaledes ikke yder noget som helst Ækvivalent for det billige Smør, de faar.

Stilling: Det er den Henstilling, som min ærede Kollega for 9de Kreds (la Cour) gjorde til Ministeren, der kaldte mig frem. Naar Ministeren skulde begaa et Lovbrud, var jeg ængstelig for, at det skulde gaa ud over de af mig nævnte Korporationer. Naar der i § 2 staar, at Ministeren fastsætter Prisen for det til Bagerier og Restaurationer og andre lignende Virksomheder bestemte Smør efter en af Smørksport-Udvalget under Hensyn til Eksportværdien afgiven Indstilling, har Indenrigsministeren dog en vis Magt til at sætte Prisen lidt højere eller lidt lavere, og naar min ærede Kollega vil have fastsat den allerhøjeste Pris, er jeg bange for, at det vil gaa ud

over Konsumenterne, der i Forvejen er uheldigt stillede, særlig de, der skal indtage deres Maaltider paa Restaurationer. Det kan være meget rigtigt, som den højtærede Minister siger, at Organisationerne har været hørte, men Ministeren ved ogsaa godt, at en Minister ikke altid fuldstændig kan følge de Udtalelser, der fremsættes af saadanne Organisationer. Det kan ikke nægtes, at vi har Grund til at være glade over Forholdene her i Landet, naar vi sammenligner dem med Forholdene i vore Nabolande, men jeg ved ikke, hvad der er værst, enten at komme paa en Restaurant, hvor man ikke kan faa noget, fordi de intet har, eller komme paa en Restaurant, hvor man kan faa noget, men, fordi man ingen Smørkort har hos sig, alligevel ingenting kan faa. Jeg mente, at naar min ærede Kollega fik Ministeren til at gaa med til at forhøje Prisen, vilde Forholdet blive forværret for Konsumenterne, og jeg vil derfor henstille til Ministeren at gaa meget varsomt frem og stille sig meget velvilligt i Brugen af den Myndighed, der er givet ham i Henhold til § 2.

Rambusch: Den højtærede Ministers Begrundelse af den overordentlig store Betydning af at kunne holde Prisen saa lavt som muligt for Konsumenterne virkede ikke ganske overbevisende paa mig; thi hvor meget er det, det drejer sig om? For Statskassen spiller det en overmaade stor Rolle, om Prisen sættes til 2 Kr. eller til 1 Kr. 60 Øre; men er det nu saa absolut nødvendigt at sætte denne Pris? Det har jeg ikke set noget Bevis for. Det forekommer mig, at den Pris, man er blevet vant til at give, maa man kunne vedblive at give, og naar Ministeren udtaler sig saaledes, som om det vilde være en fuldstændig Kalamitet for hvad vi kan kalde den mindre velstillede Mellemstand, om Prisen skulde sættes til 2 Kr. Pundet, saaledes som det nu staar i, vil jeg sige, at det har ikke meget at betyde, thi man faar ikke mere end $\frac{1}{2}$ Pund om Ugen, og den hele Sum, det derfor drejer sig om, er 20 Øre om Ugen pr. Individ. Jeg har i en Række af Aar prøvet at leve af smaa Indtægter, men en Forhøjelse af 20 Øre om Ugen kan ikke være nogen Kalamitet selv for jævnt smaat stillede Mennesker.

Indenrigsministeren (Rode): Til det ærede Medlem, som talte sidst, kan jeg nøjes med at sige, at hvis man altid kunde sige, at det var ligegyldigt, eller at 20 Øre